

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Retornar l'esperança

El diumenge 18 d'octubre estava prevista l'ordenació de quatre nous sacerdots a la Catedral de Terrassa, però en realitat varen ser tres, perquè un d'ells, Mn. Àlex Serra, es va haver de quedar confinat amb tota la comunitat del Seminari degut a un contagi del coronavirus. Avui, solemnitat de Tots Sants, rebrà l'ordenació presbiteral a les 18 h. Celebrar tots els sants i la crida universal a la santedat em fa pensar en la imatge d'un jardí immens amb innumbrables espècies de flors, totes elles boniques i diferents. La voluntat de Déu és que tots els seus fills arribin a la perfecció, a la santedat, cadascú en la seva singularitat, en la seva circumstància, en el seu temps i lloc, amb les seves característiques i peculiaritats, amb les seves diferències, en definitiva, cadascú amb la seva personalitat humana i el seu carisma espiritual, però tots desenvolupant la seva realitat de fills de Déu.

A aquesta crida, que reben tots els batejats, s'hi respon a través del camí de les

benaurances, un camí que Jesús mateix ens ha marcat i que els sants han recorregut, amb la gràcia de Déu, malgrat les seves limitacions. Avui els celebrem tots i recordem que aquest ha de ser també el nostre camí. En ells hi contemplem la victòria de l'amor sobre l'egoisme; hi descobrim que han estat pobres d'esperit, humils, misericordiosos, nets de cor; que han treballat per la pau, que han tingut fam i set de justícia i han estat perseguits a causa de la justícia. I tots ells, en aquest camí, han trobat la felicitat i la veritable alegria.

Aquest ideal és, de fet, per a tot cristià, que no s'ha de refugiar en les limitacions personals o en les dificultats ambientals per a fer el sord a aquesta crida. Tampoc val l'excusa que comporta una tasca molt difícil, reservada a uns pocs privilegiats i, en el fons, inassequible per a la gran majoria dels fidels, perquè les vides dels sants són admirables però no imitables. Aquesta crida correspon a tots els bate-

jats i tots hem de tenir el coratge d'escoltar-la i de proposar-la amb esperança. Segurament que en algun moment de la vida ho hem considerat, i fins n'hem posat per escrit el propòsit, que a la vegada hem intentat complir. Però potser posàvem la confiança més en les nostres forces que en la gràcia de Déu. I per això ens trobàvem cansats i desesperançats. Doncs bé, la celebració de Tots Sants és un dia en que el Senyor ens retorna l'esperança i ens crida a tornar a emprendre aquest camí.

Retornar l'esperança: a cada ésser humà i a la humanitat, recobrar la confiança en l'ésser humà i en la humanitat. Heus aquí un concepte que el papa Francesc explica en la seva recent encíclica *Fraterni tutti* després de denunciar una globalització i un progrés sense una direcció clara. Quan els drets humans, que són universals, en realitat no són iguals per a tots; quan l'esclavitud està abolida, però apareixen noves formes d'esclavitud; quan vivim una mena de tercera guerra mundial per etapes; quan no hi ha horitzons que congreguin en un mateix projecte de fraternitat; quan tornen a aparèixer conflictes i pors que no s'han superat i es materialitzen en la creació de muralles per a la preservació d'un mateix i per a impedir l'encontre amb els altres; quan es deteriora l'ètica i es debiliten els valors espirituals, el sentit de responsabilitat i la consciència que depenem els uns dels altres, aleshores creix la sensació de frustració, de soledat, i no és estrany que es perdi l'esperança (cf. FT 22-30).

La solemnitat de Tots Sants esdevé una ocasió propícia per a tornar la mirada vers Déu, per a fer una aturada en el camí i reflexionar, per a redescobrir els altres. Demanem al Senyor que arribem a viure aquest triple encontre, i que ens retorni l'esperança en nosaltres mateixos, en cada persona i en la humanitat.

ENTREVISTA

Valors comuns

JAUME LANASPA

«A aquestes alçades de la vida, m'ha semblat un privilegi poder contribuir a la missió d'Unicef pel que fa a la protecció de la infància, de la seva dignitat i de les seves potencialitats, amb vocació universal». Jaume Lanaspà afronta amb convenciment la seva nova responsabilitat com a president d'Unicef Comitè Catalunya: «Com a cristià i com a ésser humà em sento profundament identificat amb l'actitud de Jesucrist envers els infants: respecte, proximitat, tendresa, protecció..., actituds que inspiren també l'actuació d'Unicef arreu del món.»

Els valors que sostenen l'ideari d'Unicef tenen relació directa amb els valors cristians?

La brúixola que guia Unicef és la Convenció sobre els Drets de l'Infant, ratificada també per la Santa Seu. La nostra tasca en la defensa i la promoció dels drets dels infants es basa en cinc valors fonamentals: l'atenció, el respecte, la integritat, la confiança i la rendició de comptes; valors que són plenament compartibles des d'un punt de vista cristià.

Aquesta tasca l'ajuda a créixer en la fe?

Qualsevol tasca de voluntariat contribueix a millorar humanament a qui la realitza, amb independència de les seves creences i conviccions —amb la condició, és clar, que la motivació sigui correcta. Dit això, per a un cristià, la millora com a persona, les experiències de solidaritat reforcen la seva identificació amb el missatge d'amor de l'Evangeli.

Per què cal vetllar perquè els estats cuidin el futur dels infants?

Des d'UNICEF treballem per tal que als estats la infància ocupi un lloc central en les seves polítiques. Els infants no només són la generació d'adults del futur sinó també una generació del present, i cal escoltar-los i tenir-los en compte, com fa, per exemple, l'encíclica *Fratelli tutti*, quan parla de les crisis que porten a la mort a milions d'infants, en un clam per un rumb realment humà.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Que sant Francesc ens hi ajudi!

Fa unes setmanes, la celebració dominical coincidí amb la festa de sant Francesc d'Assís. Sant amb una devoció arrelada de sempre i que contemporàniament ha guanyat actualitat amb temes com la pau entre les persones i els pobles, la diversitat de creences, el respecte per la natura i tot el que hi habita, la consideració per la casa comuna... l'amor a tota la Creació, a totes les criatures.

En la celebració de l'eucaristia dominical, que coincidia amb aquesta festa, reuniren la diversitat de problemàtiques que vivim actualment en una pregària dels fidels agombolada per la figura, els fets i les paraules del sant d'Assís. Deia així: «Senyor Jesús: Tu que coneixes el nostre cor i el nostre esperit, saps llegir com ningú els nostres sentiments i estats d'ànim, que estan passant dies de tristesa i desolació, de boires i desànim de tota mena. No sabem trobar els camins de l'entesa política i social; i a les preocupacions pels episodis de la pandèmia, encara no ben resoltos, amb tot el reguitzell d'inquietuds familiars, escolars i universitàries, laborals, econòmiques i sanitàries, hi hem

d'afegir aquest clima d'inquietud i desavinences històriques de violència interna i externa als carrers i fòrums polítics, de justícies reclamades.»

Una contextualització que, en to de petició, acabava fent recurs a una de les pregàries del sant: «Per això, coincidint avui amb la festivitat de sant Francesc, volem recordar i assumir alguns dels desitjos que ell portava en el seu esperit: "Fes-nos, Senyor, instruments de la teva pau. Que on hi hagi odi, hi posem amor; on hi hagi ofenses, hi posem perdó; on hi hagi discòrdia, hi posem la veritat; on hi hagi desesperació, hi posem esperança; on hi hagi tristesa, hi posem joia"». Formulada la petició, el lector invocà: «Preguem el Senyor», a la qual correspongué la comunitat aplegada entorn l'altar, dient a una veu: «Us ho demanem, Senyor!». «Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és autèntic, respectable, just, pur, amable, lloable, tot allò que sigui virtuós i digne d'elogi. Poseu en pràctica allò que de mi heu après i rebut, vist i sentit. I el Déu de la pau serà amb vosaltres» (Fl 4,8-9). Que sant Francesc ens hi ajudi!

BEATIFICACIÓN DE JOAN ROIG I DIGGLE, MR.

Un acontecimiento muy esperado

MN. RAMON SANTOS IRIARTE

Vicepostulador y presidente de l'Associació d'Amics de Joan Roig i Diggle

En 1996, un grupo de amigos, que siendo niños conocieron a Joan Roig i Diggle, constituyeron la asociación *Actores*, para promover la causa de beatificación.

Aquellos niños *avanguardistas*, del grupo de jóvenes Mar Blava de la Federación de Joves Cristians, vivieron dos años bajo el amparo y guía de Joan. Esta experiencia les marcó, se sintieron acompañados por él. Su vida fue tocada por el ejemplo de fe y piedad de John; así le llamaban familiares y amigos.

He conocido a todos estos niños. Ellos, ya fallecidos, que esperaban este momento, nos acompañarán junto a él desde el cielo en su beatificación, el próximo sábado 7 de noviembre.

John les ayudó a orientar sus vidas hacia la piedad y el apostolado; entre ellos, Mn. Joan Guardiola, que por el impacto de su amistad se sintió llamado a entregar su vida al Señor en el sacerdocio.

Yo, personalmente, reconozco que John ha tenido mucho que ver en mi vocación sacerdotal; desde que tuve referencia de él lo consideré mi gran amigo. Muchos otros, como Rosa Deulofeu, mi antecesora como presidenta de la Asociación d'Amics d'en Joan Roig i Diggle, han manifestado que su relación de amistad con John ha influido en sus vidas.

Ahora es el momento de los jóvenes. La beatificación de John es una gracia especial para nuestra diócesis; para los jóvenes es un regalo, un amigo en el cielo, una vida que interpela, un modelo, un intercesor, una orientación cotidiana.

La carta pastoral del cardenal Juan José Omella, que contempla una visión teológica de la vida de John, y diversas biografías, nos pueden ayudar a vivir la gracia de su beatificación.

Lectures de la missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)
[Leccionari «de difunts». Per exemple: Lm 3,17-26 (o bé: Rm 6,3-9) / Sl 129 / Jn 14,1-6]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dimarts [Fl 2,5-11 / Sl 21 / Lc 14,15-24]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima. Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). Els innombrables màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

4. □ Dimecres [Fl 2,12-18 / Sl 26 / Lc 14,25-33]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal. Sants Vidal i Agrícola, mrs.; sant Fèlix de Valois, prev., cofund. Trinitaris (OSST, 1198); santa Modesta, vg.

5. ■ Dijous [Fl 3,3-8 / Sl 104 / Lc 15,1-10]. Sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe; santa Bertil·la, abadessa; santa Àngela de la Creu, vg., fund. Germanes de la Creu a Sevilla; beata Maria Ràfols i Bruna, rel., fund. Germanes de la Caritat de Santa Anna (HCSA, 1825), nascuda al Molí d'en Rovira (Vilafranca del Penedès).

6. ■ Divendres [Fl 3,17-4,1 / Sl 121 / Lc 16,1-8]. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633). Sant Pere Poveda i Sant Innocenci de la Immaculada, preveres i companys, màrtirs. Sant Lleonard, anacoreta; beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).

7. ■ Dissabte (■ Barcelona) [Fl 4,10-19 / Sl 111 / Lc 16,9-15]. Sant Pere Poveda i Sant Innocenci de la Immaculada, preveres i companys, màrtirs. Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Carina, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint Maria Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indoxina, nat a Xàtiva. Beat Francesc de Jesús-Maria-Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelita, fund. Carmelites Missioneres i Carmelites Missioneres Teresianes (1860-1861).

8. ■ † Diumenge vinent, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sv 6,13-17 / Sl 62 / ItE 4,13-18 / Mt 25,1-13]. Sant Deodat I, papa (615-618); beata Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana.

TOTS SANTS

COMENTARI

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

(Ap 7,2-4.9-14)

Jo, Joan, vaig veure un àngel que pujava de sol i xent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: «No feu cap mal a la terra, ni al mar, ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu». Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües: S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces: «Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell». I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: «Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén». Llavors un dels ancians em va preguntar: «Aquests que van vestits de blanc, ¿qui són i d'on venen?». Jo li vaig respondre: «Senyor meu, vós ho sabeu». Ell em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs».

Salm responsorial (23)

R. *Aquests són els qui venen per veure-us de cara, Senyor.*

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten. / Li ha posat els fonaments dins els mars, / i les bases, a les fonts dels rius. R.

Qui pot pujar a la muntanya del Senyor? / Qui pot estar-se al recinte sagrat? / El qui té el cors sincer / i les mans netes de culpa, / que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, / rebrà els favors del Déu que salva. / Aquests són els qui venen a buscar-vos, / Senyor, per veure-us de cara, / Déu de Jacob. R.

Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,1-3)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell, es Purifica, tal com Jesucrist és pur.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu

(Mt 5,1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren.

Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: «Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseiran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies: alegreu-vos-en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel».

Lectura del libro del Apocalipsi

(Ap 7,2-4.9-14)

Yo, Juan, vi a otro ángel que subía del oriente llevando el sello del Dios vivo. Gritó con voz potente a los cuatro ángeles encargados de dañar a la tierra y al mar, diciéndoles: «No dañéis a la tierra ni al mar ni a los árboles hasta que marquemos en la frente a los siervos de nuestro Dios.» Oí también el número de los marcados, ciento cuarenta y cuatro mil, de todas las tribus de Israel. Después de esto apareció en la visión una muchedumbre inmensa, que nadie podía contar, de toda nación, raza, pueblo y lengua, de pie delante del trono y del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos. Y gritaban con voz potente: «¡La victoria es de nuestro Dios, que está sentado en el trono, y del Cordero!». Y todos los ángeles que estaban alrededor del trono y de los ancianos y de los cuatro vivientes cayeron rostro a tierra ante el trono, y rindieron homenaje a Dios, diciendo: «Amén. La alabanza y la gloria y la sabiduría y la acción de gracias y el honor y el poder y la fuerza son de nuestro Dios, por los siglos de los siglos. Amén». Y uno de los ancianos me dijo: «Estos que están vestidos con vestiduras blancas, ¿quiénes son y de dónde han venido?» Yo le respondí: «Señor mío, tú lo sabrás». Él me respondió: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero».

Salmo responsorial (23)

R. *Este es el grupo que viene a tu presencia, Señor.*

Del Señor es la tierra y cuanto la llena, / el orbe y todos sus habitantes: / él la fundó sobre los mares, / él la afianzó sobre los ríos. R.

¿Quién puede subir al monte del Señor? / ¿Quién puede estar en el recinto sacro? / El hombre de manos inocentes / y puro corazón, / que no confía en los ídolos. R.

Ese recibirá la bendición del Señor, / le hará justicia el Dios de salvación. / Este es el grupo que busca al Señor, / que viene a tu presencia, Dios de Jacob. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,1-3)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no le conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Todo el que tiene esperanza en él se purifica a sí mismo, como él es puro.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 5,1-12a)

En aquel tiempo, al ver Jesús el gentío, subió a la montaña, se sentó, y se acercaron sus discípulos; y él se puso a hablar, enseñándoles: «Dichosos los pobres en el espíritu, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos los que lloran, porque ellos serán consolados. Dichosos los sufridos, porque ellos heredarán la tierra. Dichosos los que tienen hambre y sed de la justicia, porque ellos quedarán saciados. Dichosos los misericordiosos, porque ellos alcanzarán misericordia. Dichosos los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios. Dichosos los que trabajan por la paz, porque ellos se llamarán los Hijos de Dios. Dichosos los perseguidos por causa de la justicia, porque de ellos es el reino de los cielos. Dichosos vosotros cuando os insulten y os persigan y os calumnien de cualquier modo por mi causa. Estad alegres y contentos, porque vuestra recompensa será grande en el cielo».

«Alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Avui l'Evangelí comença amb la mirada de Jesús: en veure la gentada, puja a la muntanya, com un nou Moisès, i s'asseu, que és la postura del mestre. Quan s'apropen els deixebles comença a ensenyar-los llargament. El pròleg d'aquest ensenyament el constitueixen les benaurances del Regne.

Enfront de la teologia tradicional, que proclamava feliços els qui per la seva riquesa, la seva salut, la seva avançada edat, i el seu benestar eren considerats beneïts per Déu, Jesús proclama feliços els qui reben el favor de Déu en base a les seves necessitats vitals. Els exclosos dels homes, són els que reben el favor de Déu, ja que no poden posar la seva confiança en les seves pròpies forces o recursos, sinó en Déu mateix.

A les Benaurances, es proclama l'acció de Déu que salva i recompensa el dolor i els esforços de la humanitat i la injusta persecució dels seus seguidors. D'aquesta manera, els pobres, els soferts, els desconsolats, els que tenen fam i set de justícia, els perseguits..., però també els que practiquen la misericòrdia, els nets de cor i els qui treballen per la pau... es poden considerar feliços, perquè Déu estarà al seu favor. I no només ells, sinó també els mateixos deixebles de Jesús quan siguin perseguits pel seu nom: també els profetes van ser perseguits de la mateixa manera.

El favor i la recompensa de Déu no és immediata, sinó que es rep en el cel, és a dir, en la presència de Déu, més enllà de l'actual vida terrenal. Jesús també va viure pobre, va ser perseguit, va plorar i va patir, va practicar la misericòrdia i va treballar per la pau... La seva vida terrenal va acabar a la creu, però Déu el va ressuscitar en la seva presència per sempre. D'aquesta manera, la seva feina i el seu patiment no van resultar estèrils, sinó fructífers per a Déu.

L'evangelí de les Benaurances constitueix el cor de l'Evangelí de Jesucrist. És el crit profètic de Jesús que proclama la misericòrdia de Déu sobre aquells que, pel seu nom, han patit pobresa, fam, set, injustícia, persecució; aquells que, per Jesucrist, han estat constructors de pau i portadors de misericòrdia en el nostre món tan dividit i injust.

Les benaurances són un crit profètic de Jesús, que dona sentit a l'esforç i al sofriment humà quan aquest es fa per Déu i pels germans: res queda sense el favor i la recompensa de Déu... en el seu Regne!

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 1 de novembre, a les 18 h. Ordenació d'un prevere a la Catedral.

Dilluns 2, a les 11.30 h. Reunió de bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona a Terrassa.

Dimecres 4. Comissió executiva de la Conferència Episcopal Espanyola.

Divendres 6, a les 20 h. Confirmacions a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Dissabte 7, a les 11 h. Concelebra a la beatificació de Joan Roig Diggles a la Sagrada Família de Barcelona.

Diumenge 8, a les 12.30 h. Inici de ministeri de rector del P. Antonio Royo OFM Conv., a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers.

d'alumnes del col·legi La Farga de Mirasol.

Confirmacions de joves de Matadepera. El diumenge dia 11 d'octubre a la tarda, Mons. Salvador Cristau va confirmar 30 joves de la parròquia de Sant Joan Baptista de Matadepera. Per motius d'aforament la celebració tingué lloc a la Catedral.

La Fundació Sant Galderic celebra cent anys. El dissabte 17 d'octubre,

Notícies

Confirmacions d'alumnes de la Farga. Els dies 6 i 7 d'octubre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa a la Catedral i confirmà un grup

Mons. Saiz Meneses celebrà a la Catedral el centenari del Celler Cooperatiu o Sindicat Agrícola de Terrassa, actualment Cooperativa de serveis Sant Isidre i Fundació Sant Galderic. Al final de la Missa, els assistents foren obsequiats amb els *Goigs de Sant Galderic*, un pom d'espigues de blat i una coca beneïdes.

Confirmacions d'alumnes de La Vall. Els dies 13 i 14 d'octubre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la Catedral i administrà el sagrament de la Confirmació a alumnes del col·legi La Vall de Bellaterra.

Confirmacions d'alumnes de Viaró. Els dies 20 i 21 d'octubre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la Catedral i administrà el sagrament de la Confirmació a alumnes del col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès.

Agenda

Beatificació de Joan Roig Diggles. Dissabte vinent 7 de novembre, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, serà declarat beat i màrtir el jove de dinou anys

Joan Roig Diggles, pertanyent a la Federació de Joves Cristians de Catalunya i apòstol dels joves, mort el 12 de setembre de 1936 prop del cementiri de Santa Coloma de Gramenet. Barceloní de naixement, vivia amb la família al Masnou. Gràcies al seu director espiritual, Mn. Pere Llumà, havia pogut combregar el dia 11, en acomiadar-se de la mare, anglesa, li digué: «God is with me!» (Déu és amb mi!). Detingut sense judici, quan anaven a matar-lo digué: «Que Déu us perdoni com jo us perdono». Va seguir els passos de Jesucrist en la seva Passió.

Cadena de pregària per les vocacions. Com cada any, les deu diòcesis amb seu a Catalunya duen a terme de manera rotatòria una cadena de pregària per les vocacions. Al Bisbat de Terrassa li corresponen els dies 10, 20 i 30 de novembre. Es tracta de pregar aquests dies per les vocacions a la vida sacerdotal i a la vida consagrada. Es pot comunicar quina estona s'hi dedica a: www.cadenadepregaria.cat

REMAD MAR ADENTRO

Devolver la esperanza

El domingo 18 de octubre estaba prevista la ordenación de cuatro nuevos sacerdotes en la Catedral de Terrassa, pero en realidad fueron tres, porque uno de ellos, Mn. Àlex Serra, tuvo que quedarse confinado junto con toda la comunidad del Seminario debido a un contagio del coronavirus. Hoy, solemnidad de Todos los Santos, recibirá la ordenación presbiteral a las 18 h. Celebrar todos los santos y la llamada universal a la santidad trae a la memoria la imagen de un inmenso jardín con innumerables especies de flores, todas ellas bellas y diferentes. La voluntad de Dios es que todos sus hijos lleguen a la perfección, a la santidad, cada uno en su singularidad, en su circunstancia, en su tiempo y lugar, con sus características y peculiaridades, con sus diferencias, en definitiva, cada uno con su personalidad humana y su carisma espiritual, pero todos desarrollando su realidad de hijos de Dios.

A esta llamada, que reciben todos los bautizados, se responde a través del camino de las bienaventuranzas, un camino que el mismo Jesús nos ha trazado y que los santos han recorrido, con la gracia de Dios, a pesar de sus limitaciones. Hoy los celebramos a todos y recordamos que ese ha de ser también nuestro camino. En ellos contemplamos la victoria del amor sobre el egoísmo; descubrimos que han sido pobres de espíritu, mansos, misericordiosos, limpios de corazón; que han trabajado por la paz, que han tenido hambre y sed de justicia y han sido perseguidos por causa de la justicia. Y todos ellos, en ese camino, han encontrado la felicidad y la verdadera alegría.

Este es el ideal, de hecho, para todo cristiano, que no ha de refugiarse en las limitaciones personales o en las dificultades ambientales para hacerse el sordo a esta llamada; tampoco vale la excusa de que comporta una tarea enormemen-

te difícil, reservada a unos pocos privilegiados y, en el fondo, inasequible para la gran mayoría de fieles, porque las vidas de los santos son admirables pero no imitables. Esta llamada corresponde a todos los bautizados y debemos tener el coraje de escucharla y proponerla con esperanza. Seguramente en algún momento de la vida lo hemos considerado, e incluso hemos puesto por escrito el propósito, que a su vez hemos intentado cumplir. Pero quizá poníamos la confianza más en nuestras fuerzas que en la gracia de Dios. Y por eso se hacían presentes el cansancio y la desesperanza. Pues bien, la celebración de Todos los Santos es un día en que el Señor nos devuelve la esperanza y nos llama a reemprender este camino.

Devolver la esperanza: a cada ser humano y a la humanidad, recuperar la confianza en el ser humano y en la humanidad. Este es un concepto que el papa Francisco explica en su reciente encíclica *Fraternidad todos* tras denunciar una globalización y un progreso sin rumbo co-

mún. Cuando los derechos humanos, que son universales, en realidad no son iguales para todos; cuando la esclavitud está abolida, pero brotan nuevas formas de esclavitud; cuando vivimos una especie de tercera guerra mundial por etapas; cuando no hay horizontes que congreguen en un mismo proyecto de fraternidad; cuando reaparecen conflictos y miedos que no se han superado y se materializan en la creación de muros para la autopreservación y para impedir el encuentro con los otros; cuando se produce un deterioro de la ética y un debilitamiento de los valores espirituales, del sentido de responsabilidad y de la conciencia de que somos interdependientes, entonces crece la sensación de frustración, de soledad, y no es extraño que se pierda la esperanza (cf. *FT* 22-30).

La solemnidad de Todos los Santos se convierte en una ocasión propicia para volver la mirada a Dios, para hacer un alto en el camino y reflexionar, para redescubrir a los demás. Pidamos al Señor llegar a vivir ese triple encuentro, y que nos devuelva la esperanza en nosotros mismos, en cada persona y en la humanidad.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa